

ometal pajčevino. Pot je bila polna vode in blata, da se je noga vdiralala čez gležnje in zdaj pa zdaj spodrsnila na skriti korrenini.

Zašel je v temno goščo, iz katere so se jedva videli obrisi hribov. Objel ga je tak mrak, da so se stari trši, ki so stali ob straneh in nagibali na pot, zdeli kakor pošasti s stoterimi rokami. Ta del zemlje mu je bil neznan ljub. Mrak mu je postal svetloba, trši so mu bili prijatelji, pojoči curki, vode so mu ko bajna godba budili srce. Slednji grm je objemal z ljubečim pogledom.

Na levici se je izgubila raztresena vas, na desnici se je dvigal pust breg, poln skal in pritlikovja. Ko je stopal skozi gmaj-

no, na kateri je rasla med robidjem, črnim trnom, brinjem in praprotjo redka trava, se mu je zdelo, da gre na ženitovanje. Plesal je med kamni, se spustil v dno gmajne, kjer je šumela voda čez mlinsko kolo in se pršila v tisoč kapljic.

Tam sta bila dva bregova stisnjena tako tesno drug k drugemu, kakor da hrepenita po objemu in poljubu. Dva strašna bregova, skoraj navpična, polna skal in prepadov, porasla z leščevjem, srobotom in robido; med njima se je dolbel potok, se penil, srdil in šumel. Steza je tekla zdaj čisto ob vodi, zdaj se je vzpela visoko v breg, švigala čez brvi in se vrtoglavila nad prepadi... Bila je vsa zarasla in prepletena z goščavo in zamrežena s pajčevino. Redko kateri človek je šel po nji. Od treh hiš, ki so čepele nad odprtino soteske pod Poreznom, je redko kdo umeril to pot. Soteska je ležala vsa divja in nedotaknjena.

Ivan je stopil čez prvo brv, objelo ga je dvoje mogočnih sten, gmajna je izginila za njim. Posluhnil je v pesem potoka. Žuborel je in pel, poskakoval in se drobil... Bil je podoben otroku, bil je podoben zveri, zato

G. A. Kos, Predmestne ulice

je bil lep, lep še njegov odmev, ki je donel od visokih skal in zvenel skozi dušo.

Zrl je v globino, da bi v tolmunu ugledal ribo. Vzrl jo je in zaigralo mu je srce. Nekoč jih je gol do pasu lovil z roko, a so se mu neizmerno smilile, ko so cepetale po pesku, da jih je znova vrgel v valove.

Takrat je nabiral pisane kamenčke in sestavljal čudovite like iz njih. Še so ležali kamenčki na produ, beli, rdeči in zeleni. Z lesk so padali v jeseni čadani lešniki kar sami na pot, da jih je pobiral iz šumečega listja.

Ugledal je križ: ob strmi skali je stal, tam se je bil nekdo ponesrečil. Preveč vina je bil izpil, poledica je bila, pa mu je zmanjkalo tal pod nogami, zdrčal je čez skalo in se ubil. Ivan je postal in gledal sliko svojega očeta. Na sivo kovinsko ploščo jo je bil naslikal, pobledele barve so nerazločno sijale vanj. Telo ponesrečenca in drevesa so bila nesomerna, rdeča barva je preveč vpila. Baš leti revček čez skale in krili z rokama. Oče ni pozabil naslikati ne veverice na strehi ne svetega Boštjana v kotu.

»Boštjan, moj ded!« je vzdihnil Ivan. »Bog ve, če še živi!« In je že hotel vprašati svojo